

Neděle 10.12.2006 – Sbor CB v Praze 3 (2. adventní neděle- pásmo adventních a vánočních písní)

čtení: Lk 1,46-55 Lk 1, 67-69

text. Lk 2,10-20 „**Zvěstuji vám velikou radost... Dnes se vám narodil Spasitel.**“

O vánocích se nemají všichni stejně dobře. Říkáme, že to jsou svátky lásky a radosti, ale není to tak docela pravda. Nejsou stejné pro všechny. Životní cesty a osudy lidí se neřídí podle kalendáře a podle svátků. A tak zatímco se jedni na vánoce těší, protože jsou zdraví, mají práci, kolem sebe rodinu a přátelé, mají se dobře a mají se lidsky z čeho radovat, jsou druzí někde úplně jinde. Většinou jim chybí něco z těch základních životních potřeb a na nějaké oslavy nemají vůbec pomyslení. Nejrady by byli v těchto dnech sami a před vánočním shonem, hlukem, křikem a kšeftem se někam schovali. Někteří lidé nemají na vánoce dobré vzpomínky, vánoce jim připomínají, že jsou sami, že jsou nešťastní, že se jim život nedaří, že je potkalo něco těžkého...Právě proto, že jsme každý v jiné situaci a prožíváme uvnitř něco jiného, *je dobré si připomenout, co to vánoční svátky opravdu jsou.* Ty biblické a křesťanské vánoce nejsou totiž jen pro některé, ale jsou pro všechny. Ať se děje cokoli, ať jsme v pohodě nebo „na dně“, vánoce nám mají co říct, vánoce nám mají co dát. Přesněji: **Bůh nám má co říct** a **On nám má co dát.** Protože to je na vánocích to nejdůležitější, že nám připomínají Boží lásku v Ježíši Kristu!

1. Vánoce – svátky radosti – pro pastýře („oslavují a chválí Boha“)

Jako první se mezi lidmi o mimořádné události narození Božího Syna Ježíše dověděli pastýři. Nebyli to Josefovi příbuzní, neznali Marii, ale Bůh si je našel a překvapil je vánočním poselstvím. „Nebojte se, hle, **zvěstuji vám velikou radost**, která bude pro všechny lid. **Dnes se vám narodil Spasitel**, Kristus Pán, v městě Davidově.“ Pastýři o Mesiáši, který má přijít, věděli. Ale vůbec nečekali, že to budou zrovna oni, kdo budou tak blízko u toho, když Bůh bude jednat a plnit své sliby! Pán Bůh vstoupil do jejich životů „bez varování“ a naplnil je radostí. (K vánocům patří radost!) Protože Bůh připravil pro všechny **velkou radost!**

Jak se to projevilo u těch pastýřů? Když se vracejí z Betléma zpátky k ovcím, tak cestou oslavují a chválí Boha! Proč? Dostali od Ježíše nějaké dárky? Ne, neodnesli si koš plný dobrot anebo nějakých pozorností! Mají plné srdce. Vracejí se z Betléma s radostí a na znamení toho zpívají. Možná jim znělo v uších i v srdci andělské „Gloria“. Možná zpívali nějaký žalm anebo jinou píseň. To je celkem jedno. Důležité je, že se jejich život změnil. Třeba v tom, že se vracejí do práce (do školy☺) s radostí! A to není málo! Víra v Boží lásku, víra v Krista (jim) pomáhá žít ten obyčejný, každodenní život a to s radostí! Osobní víra v Krista člověka neodvádí od jeho úkolů, ale dává mu sílu je dobře zvládat!

Ovšem ten dosah Božího jednání v lidských životech je ještě hlubší. Když se mluví o narozeném Ježíši jako o Mesiáši, jako o Zachránci, pak je tím myšlena záchrana z moci zlého, vysvobození z různých životních stereotypů a schémat! Bůh nám tím říká, že potřebujeme něco víc než „vánoční náladu“, víc než chvilkovou radost z nějakého dárku! Říká nám, že potřebujeme Jeho pomoc a Jeho záchranu! Pastýři slyší, vědí a věří, že Bůh jim přichází na pomoc, že se jich nevzdal, že jimi nepohrdá, jako jimi pohrdají lidé! Mají v jeho očích velkou cenu a On jim to dal poznat. Bůh s nimi počítá a tím dává jejich životu hluboký smysl!

2. Vánoce – svátky radosti – pro Marii, Simeona, Zachariáše i Annu (*Magnificat, Nunc dimittis, Benedictus*) a pro všechny ostatní

Vánoční příběh pastýřů ukazuje, že Pána Boha zajímají naše obyčejné osudy a životní zápasy. Boží Syn Ježíš se narodil kvůli pastýřům, kteří patřili k tehdejší společenské spodině, a kvůli všem ostatním lidem. Bohu se jedná o každého člověka, o každého z nás...On každého miluje. V Bibli čteme o tom, že ta vánoční radost „nepotkala“ jen pastýře. Ona je snad nakažlivá! Boží jednání v Ježíši, Boží vánoce působí na všechny stejně☺! Když se mladičká

dívka Marie od Alžběty dověděla, že andělské sdělení může vzít vážně, začíná zpívat „*Duše má velebí Pána – Magnificat anima mea Dominum*“. Marie se raduje z toho, že se Bůh k ní sklonil a že má pro ni a pro celý národ novou budoucnost. Kněz Zachariáš se dozví, že bude otcem Božího služebníka Jana a také se raduje a zpívá svůj „*Benedictus Dominus Deus Izrael*“ – „*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele*“ Staříček Simeon se dožije nejvzácnější chvíle ve svém životě, kdy drží v náručí maličkého Ježíše, a podobně odpovídá na novou zkušenost svého života písní „*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka*“ „*Nunc dimittis servum tuum Domine*“. To jsou ty první vánoční písně, které zpívají lidé, kterých se Bůh o vánocích dotkl. Když pozorně nasloucháme, tak si všimneme, že se v nich mluví o tom, co Bůh připravuje ve svém Synu Ježíši. Nejsou to nějaké „*tanečky*“ kolem miminka Ježíše, nejde o Jezulátko, ale o to, co bude, až malý Ježíš vyroste.

O vánocích se tedy radujeme z narození Božího Syna, ale zároveň Ho oslavujeme jako svého Zachránce a Pána. Ježíš Kristus se totiž narodil proto, aby vzal na sebe moje a tvoje nemoci, aby vzal na sebe moje a tvoje selhání a aby nás vysvobodil z bludného kruhu viny a hříchu.

V tom je ta ***pravá vánoční radost***, že máme Vysvoboditele Krista, že nejsme vydáni na pospas smrti, hříchu, ďáblu, ani nějakému osudu. Pán Ježíš se narodil také kvůli mně a tobě. On si přeje, abychom jako pastýři kdysi, pochopili, že Ho potřebujeme, a neváhali pro Něho otevřít své srdce...V tom je ***pravý smysl vánoc***, že přijdeme k Ježíši Kristu a necháme se (*nově*) vysvobodit z úzkostí, strachů, beznaděje, pýchy, sobectví, nelásky, ze zajetí hříchu. Bůh nám chce být nablízku tím, že vzal na sebe naše tělo se všemi jeho omezeními, pokušeními a bolestmi...***Boží Syn Ježíš se narodil také proto, aby rozezpíval naše srdce novou písní a aby naplnil náš život radostí.*** K takovému slavení vánoc jsme pozváni také letos. ***Soli Deo gloria!***

(9.12.2006-B. Kaleta)